

[Vivika.]

tidsansat 6.907 personer. 6.907, hvoraf 1.100 — det skylder jeg sandheden at sige — var ansat under den kgl. grønlandske handel, altså i forsyningstjenesten. Men altså 6.907 tilsammen i den statslige tjeneste, hvortil kommer den kommunale tjeneste i Grønland over en befolkning på måske 8.000 eller 9.000 familier, når man ser bort fra de danske, der er deroppe som tjenestemænd. Det er derfor et problem, om ikke administrationen skulle eftergås i sømmene på et sådant område, om der kan være rimelighed i, at 7.000 mennesker skal ansættes for at administrere en befolkningsgruppe på en 30.000-35.000 mennesker.“

Der er godt nok taget anstand over for den kgl. grønlandske handel, men det ærede medlem hr. Poul Møller kommer dog tilbage til de 7.000 i administrationen. Jeg ved godt, at det ærede medlem senere har forklaret, at han talte om ansatte, men det er jo ikke rigtigt, for han taler om administrationen, og i denne administration involverer det ærede medlem hr. Poul Møller kulminararbejderne i Qutdligssat, matroser og kahyttsjomfruer i den kgl. grønlandske handel og en hel del andre. Det svarer til, at man, hvis man ville foretage en analyse af undervisningsministeriets budget, involverede i administrationen alle Danmarks lærere, rengøringsassistenterne på skoler og læreanstalter, pedeller og skolebetjente o.s.v.

Det synes jeg er i allerhøjeste grad usagligt, og jeg er ked af, at det navnlig er Grønlandsministeriet, det ærede medlem har trukket frem, og at han prøver på at indgyde befolkningen den opfattelse, at af de midler, der investeres i Grønland, går en alt for stor del til administration. Det er jo den opfattelse, der står tilbage hos den jævne lytter eller læser. Jeg tror, det vil skade vort arbejde for Grønlands udvikling, og det er derfor, jeg drager det frem. Men det er også, fordi jeg synes, det er trist, at det konservative folkeparti kan bruge så demagogiske og usaglige metoder i almindelighed, som det gør, og tilsyneladende høste gavn deraf.

Vi bruger altså en del penge på Grønland, og det er udmærket; det er jo en gammel gæld, vi skal have afbetalt, fordi vi har forsvæmt landsdelen i kolonitiden. På ét område

— der er måske flere — men navnlig på ét område, det sociale, er vi bagefter, og det har været som at slå i en dyne at forsøge at få det forhold rettet. Da socialistisk folkeparti for 3 år siden fremsatte forslag om, at man refunderede den grønlandske landskasse 80 pct. af udgifterne til social forsyning, gik alle andre partier imod forslaget. Det kom ganske vist i udvalg, men fik dér en behandling på 3 minutter, siger og skriver tre minutter. Mere interesse var der ikke for Grønlands sociale problemer, og forslaget kom aldrig til anden eller tredje behandling.

Jeg synes, det var ganske uansvarligt af folketingets partier at tage så sorgløst på et problem, der indebærer så mange menneskelige tragedier, som vor manglende sociale forsyning på Grønland gør, selv om det må indrømmes, og det skal det, at løsningen af denne sag ikke er så enkel, som de fleste tror, og ikke blot er et spørgsmål om penge, men dog også et spørgsmål om penge.

Det er jo partierne i folketinget, der har ansvaret; det er udmærket at skyde på ministeren og administrationen og det dér, men i sidste instans er det folketingets partier, der har ansvaret for de sociale forhold på Grønland, og det er mit inderlige håb, at de fremtidig vil kaste denne sorgløshed væk og virkelig give ministeren rygdækning til at skære igennem, få gang i sagerne, så vi kan få løst det problem, som den manglende sociale forsyning på Grønland er.

Horn: Når jeg har bedt om ordet, er det, fordi den ærede ordfører for det konservative folkeparti, hr. Thestrup, bragte nogle citater fra det foredrag, som blev holdt i aftes af det norske høyres formand, dr. Lindebrekke. Jeg mener nemlig, at forudsætningerne for de betragtninger, som det ærede medlem her citerede, bør ind i billedet.

Doktoren nævnte jo nemlig i sit foredrag en række forudsætninger. Han sagde, at det var en forudsætning, at der skete en planlægning fra privat side og et samvirke mellem statslig og privat virksomhed. Han fremhævede, at det var en forudsætning, at erhvervene, store som små, var selvhjulpne, hvis man skulle gå den vej. For det tredje forudsatte han, at de samme